

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΑ

ΤΟΥ R. BLASINS

Τέλεσμα και τίποτε άλλο από τέλεσμα μία έκτασις που φαίνεται άτελείωτος. Δυσάρεστα βαρύνει ή σιγή της εις τὰ νεύρα. "Ένα τεράστιον δάσος καλάμια και άπ' επάνω ό ήλιος σαν να καραλίξη τὰ γιγαντιαία βούρλα.

Αυτό είναι τó άνάκτορον του βασιλέως των όφρων, του Βόα, εις τó όποιον τó πόδι του άνθρώπου πολύ σπανίως εισέρχεται, εις τó όποιον πολύ σπανίως φθάνει ή σφαίρα των κυνηγών.

Άλλά από τούς κυνηγούς αυτούς ήτο ό Jean Saval ένας νέος υπάλληλος, που έτοποθετήθη ούχι πρό πολλού καιρού εις Cayenne και ό όποιος είχε άφοσιωθή ψυχή και σώματι εις τó κνήγιον.

Συνοδεύμενος μόνον από ένα ύπηρέτην επεχείρησε ό Saval έν ταξείδιον διά μέσου του πλέον άκατοικήτου μέρους του Cayenne όχι και με πολλήν ευχαρίστησιν παρ' όλον τó κυνηγετικόν του πάθος. Άλλά τί να κάμη. Η Κυβέρνησις διέτασσει!

Μίαν ήμέραν καταληφθέντες και οι δύο από μίαν θυελλώδη βροχήν εξήτησαν καταφύγιον εις μίαν ήμιερεσιπωμένην άποθήκην που εύρον εις τόν δρόμον τους.

Χωρίς έμπρόσθιον τοίχον άφηνε να φαίνεται κάτω από την ήμικατεστραμμένην σκεπήν ένας σωρός χλόης.

Τά έρείπια ταύτα δέν ήσαν φυσικά κατάλληλα διά να μείνουν ύπ' αυτά άνθρωποι, έχορήγιον όμως προστασίαν κατά της θυελλής. Οι ίππεις άρίππευσαν και ώδήγησαν τούς ίππους εις τήν άποθήκην αυτήν. Εις τὰ μέρη ταύτα ήτο επιβεβλημένη άπόλυτος προσοχή. Διά τούτο είχαν έτοιμα εις τὰς

χείρας των τὰ κυνηγετικά των μαχαιρίδια. Ο Saval προσπορεύετο. Άλλά μόλις επάτησε τó πόδι του υπότην σκεπήν έσκίρτησεν.

Επί της χλόης εκειτο ένας σκοτεινός δακτύλιος, τόν όποιον κατώρθωσε να άναγνωρίση μόλις επανσε να ελναιδακτύλιος, και αι φνιδίως έλαβετó σχήμα ενός κολοσσιαίου Βόα που έσπευδε προς την έξοδον. Έδω έφάνη τó άτρόμητον του κυνηγού. Με έν κτύπημα τόν επέτευχε με τó μαχαιρίδιόν του εις τó μέσον της κεφαλής.

Ταχύς ως άστραπή ό όφρις εξήλθε της άποθήκης, έπλησίασε μίαν σωρόν τρογγύλην και περιετυλίχθη γύρω από αυτήν. Άπό τó μέσον του δακτυλίου άπειλητική έση κώνετο ή αιμάσσουσα κεφαλή του.

Ο ύπηρέτης ήγήρθη από τó έδαφος βλασφημών, Ο όφρις φεύγων τόν είχε άνατρέψει. Έπήρε μίαν δοκόν και έδωκε ένα κτύπημα εις τόν Βόαν τόσο ισχυρόν, ώστε του έθραυσε τόν αυχένα και τόν εκαμε να μη μπορη να κινήση όλον τó μέρος του σώματος του από εκει όπου εκτυπήθη εις την ούραν.

Μερικά κτυπήματα άκόμη και έπειτα έθεωρήθη και από τούς δύο ως νεκρός.

Δύο ήμέρας βραδύτερον ό Saval διήλθε πάλιν από τó μέρος αυτό. Άπό μακράν άντελήφθη ένα πλήθος γύπας. Ένόμισε, ότι ειχον ριφθή του νεκρού Βόα. Μόλις όμως έπλησίασε άντελήφθη, ότι ό όφρις δέν ήτο νεκρός, ότι μάλιστα ήσθάνετο τόν εαυτόν τον πολν καλλίτερα από ότι τόν είχε αφήσει. Και ήτο μèn τó όπίσθιον μέρος άκόμη παράλυτον, αλλά ή κεφαλή εκινείτο πάλιν άπειλητική και εκράτει τούς γύπας εις άπόστασιν. Πλη

σίον τῆς κεφαλῆς του ἐκάθηντο μερικά ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀρπακτικὰ πτηνὰ καὶ ἀνέμενον τὸ τέλος τοῦ Βόα, δὲν ἐτόλμων ὅμως νὰ ἐπιτεθῶσι ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἐκράτει τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ διηύθυνε τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτούς.

Τοῦ ἔδωκε μερικά ἀκόμη κυτπήματα μὲ τὸ κυνηγετικόν του μαχαίρι μέχρις οὗτοῦ ἔπεσε κάτω νεκρός.

Ὁ Saval ἠδύνατο τώρα νὰ πιστοποιήσῃ τὸ μῆκος του. Πέντε μέτρα μῆκος καὶ τὸ παχύτερον μέρος τοῦ σώματός εἶχε περιφέρειαν πεντήκοντα ἑκατοστῶν.

Ὅτε μετὰ δύο ὥρας διήλθε πάλιν ἐκεῖθεν δὲν εὔρε παρὰ μόνον τὰ ὀστέα του χωρὶς κανὲν ἕγνος δερματος ἢ κρέατος.

Τὰ ὄρνια εἶχαν καθαρῶς τελειῶσι τὸ ἔδαφος.

Αὕτη ἦτο ἡ ἀκίνδυνος περιπέτεια τοῦ Σαβάλ. Εἶχεν ὅμως καὶ συνέχειαν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Βόας ἀποφεύγει πάντοτε νὰ ἔλθῃ εἰς ῥῆξιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἂν τυχόν ἔλθῃ εἰς τοιαύτην νικᾶται συνήθως, ἀλλὰ δύναται νὰ συμβῆ, ὥστε τὸ μέγεθος του καὶ ἡ δύναμις τῆς περιτυλίξεώς του νὰ καταστῶσι ἐπικίνδυνα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἐπεφυλάχθη εἰς τὸν Jean Saval νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πείραν αὐτοῦ.

Ἦτο εἰς τὸ κύνῃμι πτηνῶν τοῦ νεροῦ. Τὸ ὅτι ἡ τελματώδης καὶ μὲ καλάμια καὶ βοῦρλα γεμισμένη ἔκτασις ἦτο δυνατὸν νὰ φιλοξενῆ καὶ ἐρπετὰ, τὸ ἐγνώριζε, ἐπροχώρει ὅμως μὲ θάρρος ἀφοῦ ἐγνώριζε ὅτι ὁ Βόας δὲν εἶναι δηλητηριώδης, μέσα εἰς μικρὰν λέμβον, εἰς τὰ ἐνδότερα. Ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔδαφος τοῦ ἐπέτρεπεν ἐγκατέλειπε τὴν λέμβον ἂν δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἐπιτύχῃ τὰ θύματα τοῦ κυνηγετικοῦ του πάθους.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἴστατο ἐπὶ ξηροῦ ἐδάφους, ὅτε ἓνας Βόας μεγέθους τεραστίου ἐξῆλθε ἀπὸ τὰ καλάμια καὶ ἐπέδειξε τὴν τρομερὰν ὀριότητά του πελωρίου σώματός του.

Ἄλλὰ ὅσον ταχέως εἶχεν ἔλθει, τόσον ταχέως καὶ ἐξηφανίσθη οὗτος σὰν φάντασμα τῆς νυκτός.

Ὁ Σαβάλ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Πεισιμένος ὅμως ὅτι τὸ ἐρπετὸν δὲν ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπροχώρησε περαιτέ-

ρω κυνηγῶν μίαν νήσσαν. Μόλις ὅμως ἡ χεὶρ του ἐξετείνετο πρὸς αὐτήν, ἐξῆλθε ἡ κεφαλὴ τοῦ Βόα ἀπὸ τὴν χλόην καὶ ἤρπασε τὴν νήσσαν ἀπὸ τὰ πτερά.

Ταχέως ὁ Σαβάλ ἐγύρισε ὀπίσω διὰ νὰ πάρῃ τὸ ὄπλο του ἀπὸ τὴν λέμβον καὶ φωνεύσῃ τὸν ὄφιν.

Ἄλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο;

Καὶ ἐκράτει στερεὰ τὸ πόδι του.

Καὶ τί εἶδεν;

Ὁ ὄφιν εἶχε περιτυλίξει τὴν οὐρὰν του εἰς τὸ πόδι του καὶ ἔσυρε ὄλον τὸ σῶμα του πρὸς αὐτὸν βραδέως. Μὲ θανάσιμον ἀγωνίαν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἐλεύθερον πόδι τὴν οὐρὰν τοῦ βόα, ἀλλὰ ἄνευ ἀποτελέσματος. Τὸ ἀριστερὸν τὸ πόδι ἦτο αἰχμάλωτον, σὰν νὰ ἦτο σφιχτὰ δεμένον.

Ἦρχισε νὰ διαισθάνεται τί ἐπρόκειτο τώρα νὰ συμβῆ. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ Βόας θὰ εἶχε ἐξέλθει δλόκληρος ἐκ τῆς χλόης. Ἐνας τρομερὸς κίνδυνος ἦτο πρὸ αὐτοῦ. Τότε τὸ ἀπαισίον μεγαθήριον ἤρχισε νὰ ἀνυψῶνται ἕως οὗτο ἡ κεφαλὴ του ἦτο εἰς τὸ ὕψος τῆς ἰδικῆς του Ἐπεχείρησε νὰ τὸν συλλάβῃ ἀπὸ τὸν ἀχένα, ἀλλ' ἀπέτυχεν.

Τότε ἡ κεφαλὴ του διήλθε ἀστραπιαίως κάτω ἀπὸ τὸ χεῖρ του. Ἐνας δακτύλιος ἦτο τώρα γύρω ἀπὸ τὸ στήθος του, ἔπειτα εἶχε πάλιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ἀπαισίαν, φρικιώδη κεφαλὴν μὲ τὴν παίζουσαν γλώσσαν.

Καὶ πάλιν ἐπετέθη κατ' αὐτῆς ἀλλὰ ἡ ἀγωνία καὶ ἡ φρίκη ἀπὸ τὴν ὀποίαν κατείχετο δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν καὶ πάλιν νὰ ἐπιτύχῃ. Πάντοτε κατῶρθωνε τὸ τέρας νὰ διαφεύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας του.

Μὲ αὐξάνοντα ἀποτροπισμὸν ἠσθάνετο πῶς ὁ Βόας ὄλον καὶ περισσότερον περιτυλίσσε τὸ σῶμα του. Ὁ κατώτερος δακτύλιος τῆς οὐρᾶς τοῦ θηρίου περιέβαλλε τώρα τὴν ὀσφιν του καὶ ἀνώτερος δακτύλιος γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του ἤρχισε νὰ περισφίγγεται.

Ἦρχιζε λοιπὸν τώρα μὲ τὴν ἀπόπειραν νὰ τὸν σκάσῃ. Καὶ τὸ ὅτι θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του ἂν δὲν κατῶρθωνε νὰ ἀποφύγῃ τὴν περίπτυσίν του αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε.

Κρύος ἰδρὸς περιέλουσε τὸ μετωπὸν του. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνῶ ἔβλεπε, ὅτι ἦτο

τελείως παραδεδομένος εις τὰς διαθέσεις τοῦ Βόα χωρὶς νὰ δύναται καθόλου νὰ ἀντιστῆ ἐνεθυμήθη ὅτι εἰς τὴν τσέπην του εἶχε ἓνα μαχαιρίδιον, ἓνα κοινὸν μαχαιρίδιον, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὰ κοπτερὴν λαβίδα.

Ἄλλὰ ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν τσέπην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο τὸ μαχαιρίδιον ἦτο ὁ περισφιγγὼν δακτύλιος τοῦ Βόα. Ἦτο ἀδύνατον τὸ χέρι του νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν. Ἐπεχείρησε πάλιν νὰ ἀπαλλαγῇ ὀλίγον τῆς περισφιγγέως, ἀλλὰ ματαίως.

Τὸ ἔρπετον ἀντελήφθη, ὅτι ἐπρόκειτο τὴν περὶ ἀγῶνος ζωῆς καὶ θανάτου καὶ ἀνέπτυξε ὅλην του τὴν δύναμιν περισφιγγῶν αὐτὸν περισσότερον, καὶ πάλιν ἐπετέθη κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔρπετοῦ κτυπῶν αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν. Τότε ὅμως ὁ Βόας ἐδάγκωσε αὐτὸν εἰς τὰ ἀπὸ τρόμον συνεσφιγμένα χεῖλη του.

Τὸ τέλος ἐπλησίαζε.

Ἄλλοι καὶ πυκνότεροι ἐγένοντο οἱ δακτύλιοι γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ἦδη ἠσθάνετο, ὅτι ἡ ἀναπνοή του καθίστατο δυσκολωτέρα. Φοβεροὺς πόνους ἠσθάνετο εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Αἱ παρειαὶ του ἔκαιον. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατέρυθρον. Καὶ πάλιν ἐπεχείρησε νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἀδυσωπήτου ἀντιπάλου του, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατώρθωσε. Μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του. Τελεῖα ἐξάντηλθαι τὸν εἶχε καταλάβει.

Τὸ ἀπαίσιον τέρας ἐφαίνετο νὰ εἶχε συ-

νειδῆσιν τῆς νίκης του. Ἐν μόνον ὑπελείπετο διὰ τὸν Σαβάλ. Ἦτο τελείως κατεστραμμένοι, ἂν δὲν κατώρθωνε νὰ πάρῃ τὸ μαχαιρίδιον του. Διαιτὶ νὰ μὴ ξεσχίσῃ τὴν τσέπην! Τὰς χεῖρας τὰς εἶχε ἐλευθέρως.

Ἄχ!, διαιτὶ νὰ μὴ κάμῃ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐνωρύτερον, ὅτε εἶχε πλήρεις τὰς δυνάμεις του; Μετὰ πολλὰς προσπαθείας κατώρθωσε νὰ χαλαρώσῃ τὴν κλωστήν τῆς ραφῆς ἀνωθεν τῆς τσέπης. Ἐτραβῆξε τὴν τσέπην καὶ τὸ ὕφισμα ἐξεσχίσθη. Τώρα εἶχε τὸ μαχαιρίδιον εἰς τὸ χέρι του! Ὅ,τι ἐπηκολούθησε ἦτο ἔργον μόνον μιᾶς στιγμῆς.

Μὲ σπουδὴν σπασμωδικὴν ἐπίεσε τὴν ὠπλισμένην χεῖρα του εἰς τὸ τεντωμένον σῶμα τοῦ Βόα καὶ ἔσυρε ἐπάνω του τὴν κοπτερὴν λεπίδα. Ἐν μόνον κτύπημα καὶ ἡ περίπτωσις ἐλύθη. Εἰς δύο μέρη τεμαχισμένος ἔπεσεν ὁ ὄφας εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Jean Saval ἦτο ἐλεύθερος. Ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν γνωρίζει, πῶς ἐξῆλθεν μὲ τὴν λέμβον του ἀπὸ τὴν τελματώδη ἐκείνην ἔκτασιν. Ἐπέρασε ὀλόκληρος μὴν διὰ νὰ συνέλθουν τὰ νεῦρα του.

Πρὸς τὸν φίλον Sabot εἶπεν ὅμως βραδύτερον μελαγχολικὰ γελῶν:

— Μία θανμασία περιπέτεια. Κρῖμα μόνον ποῦ εἶμαι Γασκῶνος καὶ δὲν μὲ πιστεύουν.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἡ Νίκη τῆς Σαμοθράκης